
VAK BÚJÓCSKA

ha nem vagy mért csalog az embert
ha vagy mért vagy annyira rejtve
hogy létezésed a halandó
ne tudja csak kínlódva sejtse

vak bújócskát játszottam én is
veled az évek erdejében
egy-egy távoli tört nesz voltál
s már csak kihúlt nyomodba értem

levélsóhajjal lombsúgással
mintha üzentél volna néha
de a jel káprázattá foszlott
s csalt lélekölő szakadékba

már nem hiszem hogy rádtalálok
és nem hiszem hogy rámtalálhat
késő kegyed felém robajló
kőomlásában a halálnak

mielőtt a görgeteg elnyel
bizonyágtévőn mégis hozzám
hajolhatnál kézzel illetve
szilánkok-fölszebette orcám

Takács Zsuzsa

MÉYPONT

*Kár lenne nélkülünk, harsogták a fekete
betűk a reklámmelleken feszülő trikón.
Komolyan vettem, kár lenne nélkülem!
Közben az Állami Biztosítóról volt szó,
és nem a nőkről. Mégis elszánt
mosollyal néztem a férfiakra, bár
nem láttam be egészen, mért is lenne
kár, de jólesett a gesztus.
Később Jé-vel beszéltem a feliratról,
elképesztő, mondta, ő végig egy bizonyos*

etnikumra gondolt, és így magára vette.
De ha a határokon túl ragasztják ki a nőt,
s mi több, magyar szöveggel, úgy is bombaként
robban, mondtam. Mégis, bevallom, nekem a nők
kiirtásával kapcsolatosan tetszik leginkább.
Olyan, mint egy utolsó, ámbár hasztalan,
az érzelmeket megcélzó könyörgéskíséret,
fűt-fát ígér, már-már ajánlatot tesz,
ringó betűk a reklámmelleken!
féltő mozdulattal siklik rá a kéz,
ahogy ez vészhelyzetben elfogadható is.
Ámbár én nem tudnám magamat besorolni
– lehet, gyávaságból –, sem nő,
sem férfi olyankor nem vagyok.
Egyedül. Otthon. Kritikus napokon.
Se hús, se hal, bár maga a tökély: önmagam.
De kár miért is lenne? Annyi az öngyilkos,
kékharisnya, elvált, madzaggal összefűzött,
elhagyott, öreg. És mindnyájan meghalnak
úgyis egyszer. Ha előbb egy kisé?
Halhatatlan lelkük nem lehet
ennyire kicsinyes! Előnye, például, rengeteg!
A szerelmi nyavalygások nagy része
megszűnik. Nem ülök sápadtan
az íróasztalomnál – igaz, sehol sem ülök –,
a hívásodra várva. (Semmi sem szól melletted,
csak a kisé ferdén metszett szemed.
Pillantásától kiszárad a szám.)
Három perc, két perc és egy.
A végső megoldás egyre közelebb.
Nem mondta-e Sartre, hogy olyanok
a nők, mint az ázott saláta?
(A férfiak többsége mintha erre vágyna.)
Egy képzelte batyu alatt mégis
roskadozva járunk. Szakállt ereszt sugárzó
állunk. A szemünk alja karikás.
MÉYPONT (ahogy a Bölcsészkar közelében
lévő aluljáró falán kiírva olvashatni),
L nélkül Ypszilonnal.